

дата и да ръси, събирали се селяцитѣ, причаквали нѣкой да мине презъ махалата имъ, хваща ли го и ако той се противилъ влачили го до ближния изворъ или потокъ и тамъ го омокрявали отъ глава до пети—кръщавали го. Отъ тукъ и самото название на обичая *влечугитѣ*. Предполагатъ, и не безъ основание, че тоя обичай е останалъ отъ времето на царъ Бориса Покръстителъ, когато хората ги влачили насила къмъ воднитѣ източници, за да ги кръщаватъ. Най-вече си пащали отъ влачене младоженцитѣ, които поради това него день избѣгвали да излизатъ изъ къщи. За да се избавятъ хората отъ него и тогава, както и сега, се откупували по сщия начинъ.

Въ турско време турското население и властитѣ, знаейки тоя обичай, но незнаейки значението му, не само не го забранявали, но доброволно се излагали на риска да бждатъ влачени и кжпани, откупувайки се както и христианитѣ.

Дѣдо Кисимовъ разказва въ историческитѣ си спомени, че веднажъ русенскитѣ общинари, за да попълнятъ праздната общинска каса, отишли при тогавашния валия и му заявили, че съгласно обичая, искатъ да го закаратъ на Дунава, за да го окжпятъ. Валията не само че не се възпротивилъ на това, но ги посъветвалъ да повлекатъ заедно съ него и нѣкои отъ по-висшитѣ вилаетски чиновници. Влечугаритѣ тогава докарали шейна, завлекли въ нея валията и помощницитѣ му на Дунава и тамъ, кое съ откупъ, споредъ обичая, кое съ малко поръсване съ вода, изпълнили обичая, и общинската каса спечелила нѣколко десетки турски лири,

МЛАДЕНЦИ (40 МЪЧЕНИЦИ)

Въ Чипоровци вечерята срещу тоя день момитѣ отъ южната махала излизатъ, придружени {отъ една-две бабички, вънъ отъ селото на единъ рѣтъ наричанъ Влаховъ-дѣлъ, а момитѣ отъ северната махала отиватъ на противоположната страна, на Ралевица. Тамъ-тѣ кладатъ голѣми огньове, около които насядатъ и почватъ да работятъ своя работа, като си приказватъ разни приказки, но полегичка, за да могатъ да доловятъ кога пропѣятъ пѣтлитѣ. Като наближи пѣтлено време,